

Arrest

nr. 89 133 van 4 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 25 januari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende samen met zij echtgenote op 15 april 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 19 juli 2011 resulteerde in beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekers tegen deze beslissingen werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 71 243 van 30 november 2011, waarbij verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker en zijn echtgenote dienden een tweede asielaanvraag in op 21 december 2011.

1.3. Op 25 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname

van de asielaanvraag (bijlage 13quater) ten opzichte van verzoeker. Dit vormt de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“[...] Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde Z. V. (...)

geboren te Naltchik , op (in) 14.06.1973

van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 21.12.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 15.04.2011 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem op 19.07.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 05.12.2011 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; overwegende dat de betrokkene op 21.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat betrokkene 2 convocaties aanbrengt zonder datum waarbij er dus kan worden opgemerkt dat betrokkene dergelijke documenten reeds had kunnen indienen in het kader van zijn vorige asielaanvraag; overwegende dat betrokkene 2 brieven van zijn advocaat naar voren brengt waarin er voor betrokkene en zijn vrouw bescherming wordt gevraagd; het CGVS dd. 19.07.2011 reeds stelde dat het asielrelaas van betrokkene een ongeloofwaardig karakter vertoont; dergelijke documenten de conclusie van het CGVS niet weerleggen; betrokkene dd. 24.03.2008 een certificaat voorlegt waarin gesteld wordt dat betrokkene is bekeerd tot de islam; betrokkene dergelijk document reeds had kunnen indienen in het kader van zijn eerste asielaanvraag; betrokkene 2 huwelijksaktes voorlegt terwijl zijn persoonlijke gegevens niet ter discussie staan; betrokkene een envelop naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze enveloppe geen bewijswaarde heeft aangaande de inhoud van de briefomslag, noch aangaande de authenticiteit van de daarin bevatte stukken; betrokkene verklaart vermoord te worden bij een terugkeer waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt; betrokkene verklaart dat hij voordien naar Egypte is gevlucht; dergelijke verklaring verder geen ander licht werpt op betrokkene zijn asielrelaas; dergelijke verklaring verder geen ander licht werpt op betrokkene zijn asielrelaas; betrokkene verschillende kleurenfoto's van vermoorde vrienden naar voren brengt waarbij er dient te worden dat betrokkene met dergelijke documenten niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen; betrokkene terugkomt op verklaringen tijdens zijn eerste verhoor waarbij er dient te worden opgemerkt dat de RVV de negatieve beslissing van het CGVS echter in beroep bevestigde; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

1.4. Op dezelfde dag treft de gemachtigde van de staatssecretaris een gelijkaardige beslissing ten opzichte van verzoekers echtgenote. Zij dient een afzonderlijk annulatieberoep (rolnr. 91 573) dat werd verworpen bij arrest nr. 89 132 van 4 oktober 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn enig middel op: *“Schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van 1A van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsplicht en Schending artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“De Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft door het uitvaardigen van de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag tegen de verzoekende partij, zonder rekening te houden met de situatie van de verzoekende partij, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ernstig geschonden.

Verwerende partij laat na onderzoek doen naar de reële feitelijke situatie waarin verzoekende partij zich tegenwoordig bevindt om pas na dit onderzoek een beslissing te nemen met betrekking tot het verblijfsrecht.

Van een zorgvuldige en redelijke overheid mag worden verwacht dat een gedegen onderzoek wordt gevoerd naar de feitelijke situatie van de betrokken persoon alvorens haar beslissing te nemen. Indien dat niet gebeurt, dan komt verwerende partij tekort aan haar verplichtingen voortvloeiend uit de algemene beginselen van behoorlijk bestuur die ook op haar van toepassing zijn.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RVS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

"Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn";

Krachtens deze schikkingen is een administratieve akte dus onwettelijk indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn.

Het is immers het geval van deze betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

De motivatie van de ondernomen beslissing steunt zich op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden.

Bijgevolg de ongeschikte motivatie van de betwistbare beslissing is vormend van de overtreding van een fundamenteel en absoluut recht van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden waaraan de tegenpartij niettemin meer dan als Staat wordt gehouden.

Zij is zelfs de eerste die bij haar beschikkingen betrokken is geweest;

De verzoekende partij heeft besloten om een derde asielverzoek in te dienen ten gevolge van inlichtingen en documenten dat hij heeft verkregen;

Hij wilde er naar voren brengen voor het Commissariaat generaal van Vluchtelingen en staatloze;

De Dienst van Vreemdelingenzaken heeft geen tijd aan de verzoekende partij overgelaten om naar voren te brengen zijn argumenten voor de bevoegde instantie.;

De beslissing verwijt hoofdzakelijk de verzoekende partij om twee convocaties zonder zekere datum te leveren.

Derhalve is de beslissing van mening dat deze documenten zouden gekund hebben voorgelegde worden in het kader van de eerste asielaanvraag;

Niettemin laten deze twee bijeenroeping van de instantie om te beseffen toe dat de vrees van de verzoekende partij deel gegrond is;

Hij wordt eveneens de verzoekende partij verweten om een attest afgegeven te hebben waarin hij vaststelt is dat hij als lid van de moslimse religie werd toegelaten.

Maar dit document is relevant in zoverre hij de godsdienst van de verzoekende partij vlasteelt.

Hij maakt het mogelijk om waarschijnlijk te bedenken het feit dat ten gevolge van zijn vertrek voor Cairo, de verzoekende partij van medeplichtigheid met een islamitische terroristische groep werd verdacht.

Trouwens wil de verzoekende partij in bijlage van dit beroep een document afgeven dat bewijst dat een strafinformatie bij het parket van Kabardino-Balkarie werd geopend (stuk n°2).

Dit document werd aan zijn Russische advocaat door een kennis overhandigd die binnen het parket werkt.

Het verkrijgen van een dergelijk document neemt in het algemeen vele tijd in beslag.

Nochtans zoals de advocaat van de verzoekende partij zeer in Kabardino-Balkarie wordt gekend heeft hij het document gemakkelijk kunnen zich verschaffen.

De verzoeken partij hem eveneens wordt verweten om het persoonlijke karakter van zijn problematiek niet te kunnen aantonen;

Hij echter heeft voorgelegd oproepingbrieven die hem persoonlijk zijn geadresseerd;

Er wordt erin vermeld dat hij als getuige wordt opgeroepen;

Aangezien de problemen die hij in het verleden met de autoriteiten hebben gekend, heeft hij ernstige redenen om te geloven dat er ervoor ander ding wordt opgeroepen;

Aan de hand van zijn tweede asielverzoek, kunnen al deze elementen dus als een begin van bewijs worden beschouwd en in de zin van het Verdrag van Geneve bestaat er een gegrond vrees in zijn hoofd om vervolgd te worden"

De betwiste beslissing wordt dus slecht gemotiveerd waarin ze verzekert dat de documenten en de verklaringen die door de verzoekende partij worden gegeven verder geen licht werpt op betrokkene zijn asielaanvraag.

Er is dus een klaarblijkelijke vergissing is vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden.

Dat er een overduidelijke schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 is;

Dat daarvan uitgaande, de betwiste beslissing nietig verklaard dient te worden."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Aangezien verzoeker als enig middel de schending opwerpt van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen;

- artikel 1 A van de Conventie van Genève;

- artikel 3 EVRM.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging werd genomen (bijlage 13quater) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

" Overwegende dat betrokkene op 15.04.2011 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem op 19.07.2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 05.12.2011 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; overwegende dat de betrokkene op 21.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat betrokkene 2 convocaties aanbrengt zonder datum waarbij er dus kan worden opgemerkt dat betrokkene dergelijke documenten reeds had kunnen indienen in het kader van zijn vorige asielaanvraag; overwegende dat betrokkene 2 brieven van zijn advocaat naar voren brengt

waarin er voor betrokkene en zijn vrouw bescherming wordt gevraagd; het CGVS dd. 19.07.2011 reeds stelde dat het asielrelaas van betrokkene een ongeloofwaardig karakter vertoont; dergelijke documenten de conclusie van het CGVS niet weerleggen; betrokkene dd. 24.03.2008 een certificaat voorlegt waarin gesteld wordt dat betrokkene is bekeerd tot de islam; betrokkene dergelijk document reeds had kunnen indienen in het kader van zijn eerste asielaanvraag; betrokkene 2 huwelijksaktes voorlegt terwijl zijn persoonlijke gegevens niet ter discussie staan; betrokkene een envelop naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze enveloppe geen bewijswaarde heeft aangaande de inhoud van de briefomslag, noch aangaande de authenticiteit van de daarin bevatte stukken; betrokkene verklaart vermoord te worden bij een terugkeer waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt; betrokkene verklaart dat hij voordien naar Egypte is gevlucht; dergelijke verklaring verder geen ander licht werpt op betrokkene zijn asielrelaas; dergelijke verklaring verder geen ander licht werpt op betrokkene zijn asielrelaas; betrokkene verschillende kleurenfoto's van vermoorde vrienden naar voren brengt waarbij er dient te worden dat betrokkene met dergelijke documenten niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen; betrokkene terugkomt op verklaringen tijdens zijn eerste verhoor waarbij er dient te worden opgemerkt dat de RVV de negatieve beslissing van het CGVS echter in beroep bevestigde; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek heeft geoordeeld dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen", alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers zeer vage en summiere beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle stukken die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag aanbracht (twee ongedateerde convocaties, twee brieven van zijn advocaat, een certificaat betreffende diens bekering tot de Islam, 2 huwelijksaktes, een enveloppe en een aantal kleurenfoto's) en dat van al deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld. Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

- nieuwe gegevens aan te brengen

- dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,

- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Het loutere feit dat verzoeker meent dat de voorgelegde stukken aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beantwoorden, kan uiteraard niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Betreffende de niet-gedateerde oproepingsbrieven werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht geoordeeld dat niet werd aangetoond dat deze niet reeds naar voor konden worden gebracht in het kader van de eerste asielaanvraag.

Verzoeker ontkent deze vaststelling overigens niet in zijn verzoekschrift dd. 22 februari 2012, doch houdt enkel voor dat de oproepingsbrieven desalniettemin dienstig zouden zijn om aan te tonen dat de vrees van verzoeker gegrond is.

Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen reeds werd geoordeeld dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. De gemachtigde oordeelde terecht dat de documenten die door verzoeker werden voorgelegd niet dienstig zijn om de conclusie van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te weerleggen.

De verwerende partij laat gelden dat het certificaat betreffende verzoekers bekering tot de Islam evenmin kan beschouwd worden als nieuw gegeven, gelet op het feit dat in het asielrelaas bij diens eerste asielaanvraag reeds werd opgeworpen dat hij als Russische moslim verdacht werd van banden met een terroristische organisatie. Verzoeker maakt niet aannemelijk om welke reden het certificaat dd. 24.03.2008 niet bij de eerste asielaanvraag kon worden neergelegd. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het document geen nieuwe gegevens bevat. Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet is voldaan.

In zoverre verzoeker bij zijn verzoekschrift een document voegt, dat bewijst dat lastens hem een strafonderzoek werd geopend, laat de verwerende partij gelden dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat het betrokken document reeds eerder ter kennis werd gebracht van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, waardoor deze laatste er uiteraard geen rekening mee heeft kunnen houden bij het nemen van de beslissing.

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Met verwijzing naar de toepasselijke wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoeker "geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)" werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, dit in acht genomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers beschouwingen in zijn inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van al de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

De verwerende partij stelt vast dat in geen van deze drie onderdelen nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekster nochtans voorggehouden schendingen van artikel 3 EVRM en artikel 1.A van de Conventie van Genève.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Door verzoeker werden geen nieuwe elementen in de zin van het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 aangebracht. Verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De verwerende partij is dan ook van oordeel dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van de beslissing dd. 25.01.2012, geheel handelde binnen de hem krachtens art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 verleende bevoegdheid.

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een

eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers vrees reeds ten gronde werd onderzocht, naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag, dewelke niet geloofwaardig werd geacht door de bevoegde asielinstanties.

De vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Evenmin kan verzoeker zich dienstig beroepen op een vermeende schending van het art. 1 van de Vluchtelingenconventie, vermits verzoeker tegelijkertijd geen schending aanvoert van het art. 52 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Immers, het voormelde art. 52 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 bepaalt de criteria onder dewelke een asielzoeker het verblijf kan worden geweigerd en kan worden teruggeleid of uitgezet naar zijn land van herkomst (R.v.St. dd. 08.06.1996 nr. 80.749).

Tevens oordeelde de Raad van State reeds dat het art. 1 van de Vluchtelingenconventie geen procedure voorziet volgens dewelke de verdragsluitende partijen de hoedanigheid van vluchteling aan een bepaalde persoon kan toekennen, en de verdragsluitende partijen desbetreffend over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikken, in het bijzonder wat betreft de organisatie van de procedure m.b.t. het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de asielaanvraag.

Gelet op het voorgaande oordeelde de Raad van State dat de niet-ontvankelijk verklaarde kandidaat-vluchteling naast de schending van het art. 1 van de Vluchtelingenconventie ook de schending moet aanvoeren van één van de in art. 52 van de Vreemdelingenwet dd. opgesomde onontvankelijkheids-criteria (R.v.St. dd. 23.06.1999 nr. 81.216; R.v.St. dd. 23.06.1999 nr. 81.224; R.v.St. dd. 06.07.1999 nr. 81.683; R.v.St. dd. 18.10.1999 nr. 82.931; R.v.St. dd. 21.03.2000 nr. 86.228).

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoekers enig middel hoe dan ook niet ontvankelijk is, in zoverre de schending van artikel 1.A van de Conventie van Genève wordt aangevoerd.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging kon genomen worden (bijlage 13^{quater}).

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. Onder “middel” moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Betreffende de opgeworpen schending van artikel “1A van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951”, merkt de Raad op dat desbetreffend artikel geen directe werking heeft in het Belgische recht (cf. RvS 3 april 2012, nrs. 8298 (c) en 8299 (c)). Bovendien kan verwezen worden naar het gestelde in punt 2.7. Het komt de verwerende partij niet toe om verzoekers verklaringen en stukken te toetsen aan de Conventie van Genève. Derhalve is dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk.

De exceptie van onontvankelijkheid van de betrokken onderdelen van het middel door de verwerende partij opgeworpen in haar nota, is derhalve in de aangegeven mate gegrond.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.(...)”.

2.6. Hieruit kan worden afgeleid dat de betrokken gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.8. Verzoeker is van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris tekort gekomen is aan de zorgvuldigheidsplicht door geen gedegen onderzoek te voeren naar verzoekers feitelijke situatie, maar dit betoog is niet dienstig aangezien het gelet op het gestelde in artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om het door verzoeker gevraagde onderzoek te voeren. Het komt de verwerende partij wel toe verzoeker de kans te bieden de nieuwe elementen naar voren te brengen, deze te beoordelen en hieromtrent te motiveren, wat in casu geschied is. Verzoeker betoogt dat verwerende partij *“geen tijd aan de verzoekende partij overgelaten (heeft) om naar voren te brengen zijn argumenten voor de bevoegde instantie”*, maar laat na te duiden waarop dit gesteund is, zodat het niet meer dan een loze bewering is.

2.9. Verzoeker poneert dat de motivering van de bestreden beslissing steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden, maar laat na deze kritiek te concretiseren zodat het eens te meer niet meer is dan een blote bewering.

2.10. Vervolgens uit verzoeker kritiek op diverse onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing.

Waar de bestreden beslissing stelt *“overwegende dat betrokkene 2 convocaties aanbrengt zonder datum waarbij er dus kan worden opgemerkt dat betrokkene dergelijke documenten reeds had kunnen indienen in het kader van zijn vorige asielaanvraag “ en betrokkene dd. 24.03.2008 een certificaat voorlegt waarin gesteld wordt dat betrokkene is bekeerd tot de islam; betrokkene dergelijk document reeds had kunnen indienen in het kader van zijn eerste asielaanvraag;”* betoogt verzoeker respectievelijk, *“Niettemin laten deze twee bijeenroepingen de instantie om te beseffen toe dat de vrees van de verzoekende partij deel geground is;”* en, *“Maar dit document is relevant in zoverre hij de godsdienst van de verzoekende partij vlasteelt. Hij maakt het mogelijk om waarschijnlijk te bedenken het feit dat ten gevolge van zijn vertrek voor Cairo, de verzoekende partij van medeplichtigheid met een islamitische terroristische groep werd verdacht.”* Dienaangaande dient de Raad op te merken dat verzoeker niet ingaat op de beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris van de neergelegde convocaties en het certificaat en dat verzoekers oordeel over het belang van deze stukken niet meer is dan een persoonlijk oordeel dat de aangehaalde passages van de bestreden beslissing niet onderuit kan halen.

Waar de bestreden beslissing stelt dat *“betrokkene verschillende kleurenfoto's van vermoorde vrienden naar voren brengt waarbij er dient te worden dat betrokkene met dergelijke documenten niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen”* betoogt verzoeker: *“De verzoeken partij hem eveneens wordt verweten om het persoonlijke karakter van zijn problematiek niet te kunnen aantonen. Hij echter heeft voorgelegd oproepingbrieven die hem persoonlijk zijn geadresseerd; Er wordt erin vermeld dat hij als getuige wordt opgeroepen; Aangezien de problemen die hij in het verleden met de autoriteiten hebben gekend, heeft hij ernstige redenen om te geloven dat er ervoor ander ding wordt opgeroepen;”* De Raad stelt dienaangaande vast dat de motivering van de verwerende partij waarbij zij stelt dat verzoeker het persoonlijk karakter van zijn problematiek niet weet aan te tonen, betrekking heeft op de door verzoeker neergelegde kleurenfoto's van vermoorde vrienden en niet werd aangevoerd aangaande de door hem voorgelegde oproepingsbrieven, zodat verzoekers kritiek doel mist. Verzoeker gaat bovendien voorbij aan de hierboven vermelde motivering in de bestreden beslissing van de door hem overgelegde convocaties. Verzoekers persoonlijk aanvoelen aangaande de neergelegde documenten kan noch de passage in verband met de overgelegde convocaties noch de passage in verband met de neergelegde kleurenfoto's onderuit halen.

2.11. Verzoeker is ervan overtuigd dat de aangebrachte elementen *“dus als een begin van bewijs kunnen worden beschouwd en in de zin van het Verdrag van Geneve bestaat er een geground vrees in zijn hoofd om vervolgd te worden”* maar dergelijke overtuiging kan de motivering van de bestreden beslissing niet onderuit halen. Bovendien gaat dit betoog voorbij aan de finaliteit van een procedure in het licht van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris in dit verband.

2.12. Waar verzoeker nog opwerpt, *“Trouwens wil de verzoekende partij in bijlage van dit beroep een document afgeven dat bewijst dat een strafinformatie bij het parket van Kabardino-Balkarie werd geopend (stuk n°2).”*, dient de Raad op te merken dat hij als annulatierechter slechts de wettigheid van de bestreden beslissing kan nagaan en hij niet bevoegd is om verzoekers asielaanvraag in de plaats van de verwerende partij te gaan beoordelen aan de hand van een stuk dat voor het eerst aan het verzoekschrift wordt toegevoegd. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Dit stuk was niet gekend door de verwerende partij, zodat het thans niet dienstig kan worden aangebracht om de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA